

reeks De nieuwe lichting van Art Brussels

'Ook een landschap kan schreeuwen'

© Loïc Van Zeebroek

Toont hij de idylle, of eerder het dystopische? Je vraagt het je af. Loïc Van Zeebroek (1994) plaatst de landschapsschilderkunst in een nieuw licht. In zijn masterjaar aan Luca Gent eindigde hij derde bij de Gaverprijs en prompt had hij een uitnodiging op zak bij Dauwens & Beernaert. In de Brusselse galerie heeft hij intussen twee solo's op zijn palmares. 'Het is een tendens', zegt hij. 'Jonge kunstenaars worden snel opgepikt. Ze krijgen alle kansen om carrière te maken.'

Van Zeebroek flirt met het klassieke landschapsgenre en met de oerbeelden van wat we verstaan onder natuurschoon. Een bosgezicht, een zeegolf, een canyon: ze doken al op in zijn werk. Door er alle ruis uit te filteren, creëren zijn beelden een geladen sfeer. De rust en de stilte die ze uitstralen – bij zijn expo *Finis terrae* werden ze omschreven als 'stiltegebieden' – worden gecoounterd door dreiging en mysterie. Het resultaat is een clash van stijlen: je denkt aan de romantiek maar zeker ook aan nu.

'Ik ben een wandelaar en buitenmens', zegt Van Zeebroek. 'De natuur heeft mij altijd gefascineerd. In mijn schilderijen schakel ik landschappen in als decorstukken, op een theatrale manier. Ik baseer mij op bestaande beelden. Aanvankelijk plukte ik ze uit de prentjesalbums van Artis Historia. De lyrische, nostalgische sfeer trok mij aan. Intussen vertrek ik van eigen camerabeelden. De pixels krijgen op doek de vorm van borduurwerk: iets oubolligs matcht met vandaag.'

Loïc Van Zeebroek. © nr

'Wat ik voor ogen heb, is een droomwereld die introspectie én frictie oproept. Ik wil de toeschouwer verleiden, maar hem evengoed meetronen in een spel van verhulling en onthulling. Zo bespeel ik de dunne lijn tussen figuratief en abstract, tussen afbeelding en realiteit.'

'Uiteindelijk is de romantiek niet veraf. Ik probeer het allemaal te laten samenvallen, het rationele en het irrationele. Het landschap als stiltegebied? Zeker. Maar een landschap kan ook schreeuwen. Pamflettaire kunst heb ik niet voor ogen, maar onvermijdelijk sijpelen vragen binnen over onze problematische relatie met de natuur.'

Het is al zijn vierde passage op Art Brussels. 'Al die kleine stands: ze leveren niet de meest elegante tentoonstellingsruimte op. Maar zo'n beurs is een internationale ontmoetings- en uitwisselingsplek en daar ga ik graag in mee. Je ziet en je leert veel. De verkoopcontext neem je er dan maar bij. En hey, Art Brussels is ook een thuismatch.'

Geert Van der Speeten

Op Art Brussels, de trots van de Belgische kunstbeurzen, is deze week werk te zien van ruim 800 kunstenaars. We pikken er elke dag een uit die in ons land woont of werkt, en die de jonge generatie kleurt.

Art Brussels, Heizel, 20-23/4